

3. POSTNÍ MODLITEBNÍ SETKÁNÍ (v týdnu po 5. neděli postní, která připadá na 29.3.2020)

Je třeba se řídit aktuálními opatřeními proti šíření koronaviru! Proto je možno použít tento materiál také např. pro domácí rodinnou bohoslužbu nebo individuální rozjímání.

Rodinnou bohoslužbu je možné vést např. podle návodu, který najdete na

<https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/200313manual-pro-domaci-nedelni-bohosluzbu>

Pokud bohoslužbu neslavíme, stačí začít **znaméním kříže** a následující **modlitbou**:

Otevři, Bože, naše srdce, abychom slyšeli tvé slovo; na všech životních cestách, zvláště pak v úzkosti a v pochybnostech, na něho spolehli a navzájem se jím potěšili. A pomoz nám vytvářet živé společenství v Kristu, našem Pánu. Amen.

Nyní přečtěte **úryvek z Bible: Jan 11,1-45** (čte se v liturgii 5. neděle postní)

¹Byl nemocen jeden člověk, Lazar z Betanie, z vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. ²To byla ta Marie, která pomazala Pána vzácným olejem a nohy mu otřela svými vlasy; a její bratr Lazar byl nemocen. ³Sestry mu vzkázaly: „Pane, ten, kterého máš rád, je nemocen.“ ⁴Když to Ježíš uslyšel, řekl: „Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby Syn Boží byl skrze ni oslaven.“ ⁵Ježíš Martu, její sestru i Lazara miloval.

⁶Když uslyšel, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na tom místě, kde byl.

⁷Teprve potom řekl svým učedníkům: „Pojďme opět do Judska!“ ⁸Učedníci mu řekli: „Mistře, není to dávno, co tě chtěli Židé kamenovat, a zase tam chceš jít?“

⁹Ježíš odpověděl: „Což nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, neboť vidí světlo tohoto světa. ¹⁰Kdo však chodí v noci, klopýtá, poněvadž v něm není světla.“ ¹¹To pověděl a dodal: „Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit.“

¹²Učedníci mu řekli: „Pane, spí-li, uzdraví se.“ ¹³Ježíš mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o pouhém spánku. ¹⁴Tehdy jim Ježíš řekl přímo: „Lazar umřel. ¹⁵A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Pojďme k němu!“ ¹⁶Tomáš, jinak Didymos, řekl ostatním učedníkům: „Pojďme i my, ať zemřeme spolu s ním!“

¹⁷Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je již čtyři dny v hrobě. ¹⁸Betanie byla blízko Jeruzaléma, necelou hodinu cesty, ¹⁹a mnozí z Židů přišli k Martě a Marii, aby je potěšili v zármutku nad jejich bratrem. ²⁰Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla mu naproti. Marie zůstala doma. ²¹Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel. ²²Ale i tak vím, že začkoli požádáš Boha, Bůh ti dá.“

²³Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ ²⁴Řekla mu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ ²⁵Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. ²⁶A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“

²⁷Řekla mu: „Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ ²⁸S těmi slovy odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Je tu Mistr a volá tě.“ ²⁹Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. ³⁰Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kde se s ním Marta setkala.

³¹Když viděli Židé, kteří byli s Marií v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; domnívali se, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. ³²Jakmile Marie přišla tam, kde byl Ježíš, a spatřila ho, padla mu k nohám a řekla: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.“ ³³Když Ježíš viděl, jak pláče a jak pláčou i Židé, kteří přišli s ní, v Duchu se rozhorlil a vzrušen ³⁴řekl: „Kam jste ho položili?“ Řekli mu: „Pane, pojd' se podívat!“ ³⁵Ježíšovi vstoupily do očí slzy. ³⁶Židé říkali: „Hle, jak jej

miloval!“ ³⁷Někteří z nich však řekli: „Když otevřel oči slepému, nemohl způsobit, aby tento člověk neumřel?“

³⁸Ježíš, znovu rozhorlen, přichází k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen.

³⁹Ježíš řekl: „Zvedněte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu řekla: „Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den.“ ⁴⁰Ježíš jí odpověděl: „Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?“ ⁴¹Zvedli tedy kámen. Ježíš pohlédl vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, žes mě vyslyšel. ⁴²Věděl jsem sice, že mě vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ ⁴³Když to řekl, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ ⁴⁴Zemřelý vyšel, měl plátnem svázaný ruce i nohy a tvář zahalenu šátkem. Ježíš jim řekl: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ ⁴⁵Mnozí z Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš učinil, uvěřili v něho.

*Po přečtení následuje **pár minut ticha**, abychom se znovu vrátili k textu Písma. Při pročitání se zastavíme u toho, co se nás dotýká, nebo spojuje s naším životem. Mohou nám pomoci i následující **otázky a náměty**:*

■ **PRO DĚTI:** Zažily jste už někdy smrt někoho blízkého? Popovídejte si o tom s rodiči. (Říká se, že kluci nepláčou... Ježíš ale plakal. Proč?)

■ „Naše farnost umřela.“ Tak jeden farník vyjádřil současný koronavirový stav. Je to skutečně tak? V čem spočívá farnost, potažmo církev? Možná „umřelo“, nebo „usnulo“ jen něco z jejího života? Možná skutečně odumře to, co bylo „nemocné“? A co z farního života naopak zůstává i v této situaci živé?

■ Současná situace je v něčem podobná totalitě (domácí „vězení“, nikam se nesmí chodit, téměř nic se nesmí dělat...). Není tato dočasná karanténní „totalita“ příležitostí oživit něco z toho, co se církev naučila ve skutečné totalitě a co možná po roce 1989 rychle zapomněla? A až budou „rozvázána“ současná omezující „pouta“ a my budeme moci „vyjít“, jakým směrem se dáme?

■ Ježíš v té podobě, jak ho známe z obvyklých bohoslužeb, pro většinu z nás není přítomen a nebude ani o Velikonocích. Podobně nebyl ani v Betánii, s příchodem dokonce schválně otálel. (v. 6) Víme ale, že *jistě přijde, i když prodlévá, a nic mu nezabrání nás znovu „probudit“*. (v. 11)

■ Ježíš byl tváří v tvář přítelově smrti *embrimomenos* (v. 33 a 38) – není snadné to přeložit: otřesen, hluboce pohnut či rozechvřen, hluboce dojat, rozrušen... To slovo má v sobě i rozměr hněvu: rozzlobit se, osopit. Nakonec se rozplakal, sevřelo se mu srdce. Pomodlil se a mrtvého povolal k životu. Jaké jsou moje pocity, když si uvědomuji reálnou hrozbu smrti?

*Po zamyšlení následuje **společné sdílení**. Můžeme si navzájem stručně říci, co nás v biblickém textu zaujalo, popř. je možné navázat na otázky a náměty. Nasloucháme jeden druhému bez komentování. Nevedeme diskusi. Pán k nám často mluví právě ústy druhého člověka.*

*Druhou částí setkání/bohoslužby je **modlitba**, ve které můžeme stručně vyjádřit **chvály a díky**. Další částí budou **společné přímlyvy**. Prosby vyjadřujeme svými slovy a společně odpovídáme „Pane smiluj se“. Modlíme se za to, co nás trápí, i za osoby, za které se chceme v tomto společenství modlit. Je to velká vzácnost moci se modlit nejen sám, ale i spolu s jinými. Na závěr se všichni pomodlí modlitbu **Otče náš**.*